

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 maja 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanego D. F. na rzecz powoda (...) w W. kwotę 16.279,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 3 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.621 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (wyrok k. 163, uzasadnienie k. 172-175 odwrót tom I).

Apelację od powyższego orzeczenia złożył pozwany, zaskarżając je w całości. Skarżący stwierdził naruszenie:

- art. 509 § 2 k.c. przez to, że powód nie by uprawniony do obciążania niezaspokojonej części długu będącej przedmiotem umowy przelewu wierzytelności z (...) na powoda, dalszymi odsetkami za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP zwanych przez ustawę odsetkami maksymalnymi (art. 359 § 2⁽⁽²⁾⁾ k.c.), których wierzyciel nie zastrzegł w umowie kredytu zawartej z pozwanym;

- art. 96 i art. 97 ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 1376) poprzez jego zastosowanie i w konsekwencji uznanie iż, wierzyciel niebędący bankiem może prowadzić postępowanie egzekucyjne w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny;

- art. 788 § 1 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji uznanie, iż wierzyciel niebędący bankiem na podstawie w/w przepisu nie może wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Formułując powyższe zarzuty pozwany przywołał uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 roku III CZP 9/04, z której wnosi, że art. 96 i 97 ustawy Prawo bankowe stanowią leges speciales w stosunku do art. 788 § 1 k.p.c. z czego wynika, że na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności, może być prowadzona jedynie egzekucja wierzytelności bankowej i tylko na rzecz banku, a nie na rzecz innej osoby.

W ocenie skarżącego brak było podstaw do:

- zawarcia umowy sprzedaży wierzytelności, jeżeli przeciwko pozwanemu toczyło się postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku (...), jak też ustalenia pomiędzy stronami tej czynności, że przeniesienie wierzytelności nastąpi w dniu 14 grudnia 2011 roku podczas, gdy wykaz wierzytelności będący załącznikiem do umowy stanowi załącznik z dnia 4 stycznia 2012 roku;

- uznania skuteczności umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 grudnia 2011 roku wobec braku dowodu przelewu kwoty wynikającej z tej umowy, o którym mowa w § 4 tej umowy.

Podnosząc powyższe zarzuty pozwany wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości (apelacja k. 178-186; k. 190 tom I).

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o:

1. oddalenie w całości apelacji powoda w całości jako bezzasadnej;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w postaci kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych (odpowiedź na apelację k. 196- tom II).

Sąd Okręgowy – Sąd Gospodarczy zważył:

Apelacja jest niezasadna. W ocenie Sądu Okręgowego, zarzuty podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie. Rozstrzygnięcie Sądu I instancji pozostaje w zgodzie z poczynionymi ustaleniami w zakresie stanu faktycznego sprawy i koresponduje ze zgromadzonym materiałem dowodowym. W ocenie Sądu odwoławczego podniesione w apelacji zarzuty sprowadzają się do spóźnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami faktycznymi i

prawnymi Sądu Rejonowego, a przede wszystkim z dokonaną przez ten Sąd oceną prawną ważności umowy przelewu wierzytelności, którą Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własną.

Zarzuty podniesione w apelacji przez pozwanego, należy uznać za spóźnione. Wskazać bowiem należy, że pozwany składając sprzeciw od wydanego w sprawie nakazu zapłaty (k. 7 i k. 58 tom I) nie podniósł w nim żadnych zarzutów, czy twierdzeń uzasadniających jego żądanie oddalenia pozwu. Gdy tymczasem zgodnie z art. 505³⁵ k.p.c. sprzeciw od nakazu zapłaty nie wymaga uzasadnienia i przedstawienia dowodów, jednak w sprzeciwie pozwany powinien przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór, co do istoty sprawy.

Z analizy akt sprawy wynika, że pozwany merytoryczne uzasadnienie swojego stanowiska w sprawie wraz z załączonymi doń dokumentami złożył dopiero na rozprawie w dniu 10 lipca 2014 roku w formie pisemnego uzasadnienia pełnomocnika pozwanego z tego samego dnia (k. 79-99 tom I). Pisma tego pozwany nie potraktował jednak jako pisma procesowego tylko jako wyraz tego, co chciałby powiedzieć na rozprawie w imieniu mocodawcy (protokół rozprawy k. 102 tom I). Niewątpliwie zatem pozwany spóźnił się ze zgłoszeniem tych zarzutów, gdyż uczynił to dopiero na rozprawie, a więc z pewnością po wdaniu się w spór co do istoty sprawy. Utracił tym samym prawo do podnoszenia ich w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, jak też apelacyjnego.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 381 k.p.c. sąd drugiej instancji może pominąć nowe fakty i dowody, jeżeli strona mogła je powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, chyba że potrzeba powołania się na nie wynika później.

W świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego w przyjętym systemie apelacji celem postępowania apelacyjnego jest ponowne i wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, przy zachowaniu zasady koncentracji materiału faktycznego i dowodowego przed sądem pierwszej instancji. Dopuszczalność nowego materiału procesowego przed sądem apelacyjnym jest regułą, doznaje ona jednak ograniczenia poprzez unormowanie art. 381. Sąd drugiej instancji jest zobowiązany na wniosek strony materiał ten uzupełnić, jeżeli jest to konieczne do rozstrzygnięcia sprawy, lecz równocześnie jest uprawniony do pominięcia nowych faktów i dowodów zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, gdy zachodzą przesłanki określone wymienionym przepisem (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2000 roku, III CKN 797/00, Prok. i Pr.-wkł. 2000, nr 10, poz. 42). Pominięcie nowych faktów jest możliwe jedynie wtedy, gdy strona mogła powołać je przed sądem pierwszej instancji i już wówczas istniała potrzeba powołania się na nie.

W niniejszym postępowaniu strona skarżąca nie wykazała żadnej z przesłanek, które zezwoliłyby Sądowi II instancji odnieść się do zawartych w apelacji zarzutów. W ocenie Sądu odwoławczego nie było żadnych przeszkód, a w każdym razie nie zostały one w apelacji wskazane, uniemożliwiających złożenie przedmiotowych zarzutów stanowiących także treść apelacji pozwanej w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Strona skarżąca nie wykazała również, że potrzeba sformułowania tych zarzutów wynika dopiero na etapie późniejszym, w tym postępowania odwoławczego. Z tego względu złożone w apelacji zarzuty nie mogą zostać uwzględnione jako zgłoszone niezgodnie z regułami wskazanymi w art. 505³⁵ k.p.c. i art. 381 k.p.c.

Sąd Okręgowy wskazuje jednocześnie na błędne rozumienie przez skarżącego kwestii dopuszczalności zawarcia sprzedaży wierzytelności przez bank z innym niż bank podmiotem, jeżeli przeciwko pozwanemu jako dłużnikowi toczyło się postępowanie egzekucyjne na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w sądową klauzulę wykonalności. Przywołana przez skarżącego uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 roku, III CZP 9/04 stanowi, że niedopuszczalne jest nadanie na podstawie art. 788 § 1 k.p.c. klauzuli wykonalności na rzecz niebędącego bankiem nabywcy wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, po zaopatrzeniu go w sądową klauzulę wykonalności. Z treści tezy tej uchwały wynika jednocześnie, że w takiej sytuacji podmiot trzeci (przykładowo firma windykacyjna), który nabył wierzytelność od banku i chce wszcząć wobec dłużnika postępowanie egzekucyjne nie może skorzystać z bankowego tytułu egzekucyjnego, a musi wystąpić z powództwem o zapłatę, aby uzyskać nakaz zapłaty lub wyrok. Celem wyjaśnienia wskazać należy, że powód w niniejszej sprawie wniósł właśnie o zapłatę

określonej w bankowym tytule wykonawczym zaopatrzonym w sądową klauzulę wykonalności należności, stanowiącej sprzedaną mu przez bank wierzytelność umową z dnia 9 grudnia 2011 roku.

Skarżący kwestionował ważność zawartej pomiędzy stronami umowy negując tym samym legitymację powoda do występowania z żądaniem objętym pozwem przez wskazanie, że powód jako cesjonariusz nie dopełnił wynikającego z § 4 tej umowy warunku zapłaty ceny za zakupioną wierzytelność wobec pozwanego. Tymczasem ze zgromadzonych w sprawie dowodów w postaci umowy o przelew wierzytelności, wyciągu z wykazu wierzytelności oraz zawiadomienia o cesji wierzytelności należy wywieść, że do zapłaty za sprzedaną wierzytelność określonej pomiędzy cedentem i cesjonariuszem ceny, doszło, skoro cedent nie kwestionował tego faktu w innym postępowaniu, a dodatkowo potwierdzając zbycie wierzytelności spowodował, że wszczęte z jego inicjatywy postępowanie egzekucyjne przeciwko pozwanemu zostało umorzone, natomiast wszystkie niezbędne dokumenty i dane dotyczące pozwanego i jego długu, zostały przekazane powodowi (art. 231 k.p.c.). Pozwany zresztą dla potwierdzenia swoich twierdzeń braku zapłaty nie przywołał żadnych dowodów.

Odnosnie uprawnień powoda do tzw. dalszych odsetek, których naliczanie kwestionuje skarżący, to wyjaśnić należy, że podstawę ich naliczenia stanowi art. 481 k.c. w związku z art. 359 k.c., z którego wynika wysokość odsetek maksymalnych.

Niezależnie od treści spóźnionych zarzutów pozwanego, podkreślić należy, że pozwany do chwili obecnej nie uregulował należności z tytułu zadłużenia wynikającego z umowy kredytu odnawialnego z (...)z dnia 12 marca 2009 roku, a wobec skutecznego przelania wynikającej z tego zobowiązania wierzytelności na powoda, zasadnie mógł on domagać się zapłaty całości należności dochodzonej pozwem.

Sąd Okręgowy nie dostrzegł żadnych uchybień kwestionowanego wyroku, które winny być uwzględnione w toku kontroli instancyjnej z urzędu. W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującego Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwany zaskarżył wyrok w całości, a apelacja okazała się niezasadna. Sąd Okręgowy zasądził kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym zgodnie z § 6 pkt 5 w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.).